

Bortom de parasolltåta stränderna finns orörda vikar som du kan njuta av i avskildhet.

Nakna bakar och fina fiskar på ett annat Teneriffa

Text och foto // Sanna Rosell

Klichén av en sönderturistad parasolltät ö kunde inte vara mer osann, tänker jag när jag backpackar på Teneriffa. Visst finns menyerna på åtta språk fortfarande kvar, och visst häckar rödbrända all inclusive-gäster på barerna med billigt karaffvin. Men Teneriffa har också sagolika skogar, fantastiskt utbud av lokal mat och stränder där baken är naken.

Ovetande om vilket Teneriffa jag har att vänta mig, reser jag till hit för att söka mina egna vandringsvägar. Ön har fina leder för vandrare och många turister kombinerar dagsturer med att äta på typiska guachinches. Guachinches är speciella hemma hos-restauranger där lokal mat och egengjord vin serveras direkt på gården. De finns på den norra delen av Teneriffa och är ofta svåra att hitta för turister som inte pratar spanska eller känner till de små avkrokarna i de nordliga bergen.

Det är en milsvid skillnad mellan den överexploaterade turismen i söder mot de rätt okända smultronställena i norr. På mitten av Teneriffa däremot, är turisterna få och de som väl har tagit sig dit har ett enda mål i sikte – toppen av Teide. Vulkanen är inte bara Spaniens högsta berg utan också en helig plats för öns urbefolkning, guancherna. Från deras språk kommer också namnet Teneriffa, som enkelt översatt betyder "vitt berg" och syftade på Teides snöklädda topp som ständigt skymtas vart du än vänder dig på ön.

Min resa börjar just här, på de norra delarna av Teneriffa. La Laguna är en färgsprakande stad bara tio minuters bilresa från den nordliga flygplatsen. Den ligger också vägg i vägg med Santa Cruz de Tenerife som är huvudstaden på ön. Kolonialstilen har målat staden i solgult, tegelrött och brinnande orange. Dimman ligger tät den tidiga morgonen och sveper in med som sagolikt skimmer.

Men myllret av folk skingrar snabbt morgonmolnen, för människorna i La Laguna är ständigt i rörelse och flanerar på de världsarvsmärkta gatorna.

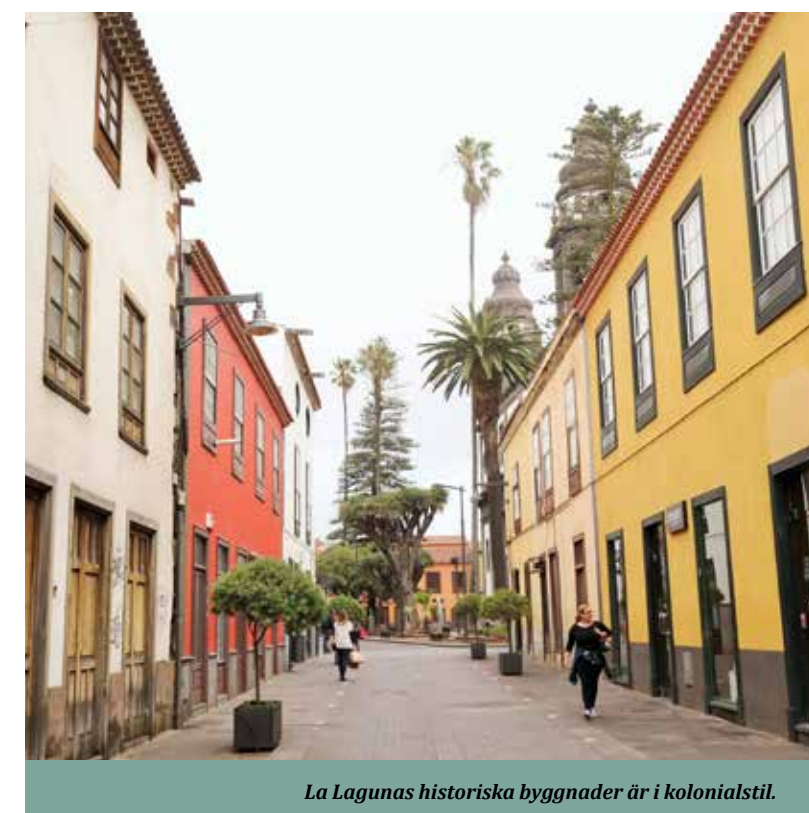
La Laguna är också en bra utgångspunkt för vandrare. Härifrån tar jag bussen, eller "guagua" som det kallas på kanarisk spanska, till Carmen de la Cruz. "Carmen vid korsningen" som översättningen lyder, är helt enkelt en vägkorsning mitt i de djupaste Anagabergens skogar. Bussen släpper av mig med ett pys och stånkar senare vidare längs den branta bergskammen.

Naturen är fortfarande spöklikt stilla, trots att solen borde stå mitt på himlen ovanför det täta grå molntäcket. Efter ungefär 10 kilometer i branta backar och stupande dalar kommer jag till La Punta, där skogen är trolsk och tät och dagglåporna dryper av fukt.

Det är enkelt att resa med buss på Teneriffa. Det statliga bolaget Titsa trafikerar hela ön för billiga priser. Bäst

Vandringslederna på norra Teneriffa är väl utmärkt.

La Lagunas historiska byggnader är i kolonialstil.

är dock att köpa en "bono" för tio resor som gäller i de rätta zonerna. För några få euro åker jag efter dagens vandring söderut till byn La Orotava. Så fort som vi kommer på solsidan av bergskammen kommer också värmen. Fönstret på bussen immar igen av daggen som dunstar från våra fuktiga kläder.

- När jag var sjuk rekommenderade doktorn mig en halvliter vin om dagen. Jag fyrubblade dosen och har varit frisk som en druva sen dess. Skål för hälsan!

Den inställningen till livets goda möts jag av hemma hos familjen Martín Escobar, som äger guachinche Ramón i La Orotava. Tre generationer av familjen hjälps åt i köket idag och yngsta barnbarnet Bryan håller mig sällskap vid bordet.

Guachinches var från början ett kök, en matmor och ett dussin hungriga jordbrukare som delade på gårdens vin. Idag krävs det lagliga märkningar för att få servera mat till vinet, men kaffe eller öl är absolut förbjudet. Det har en

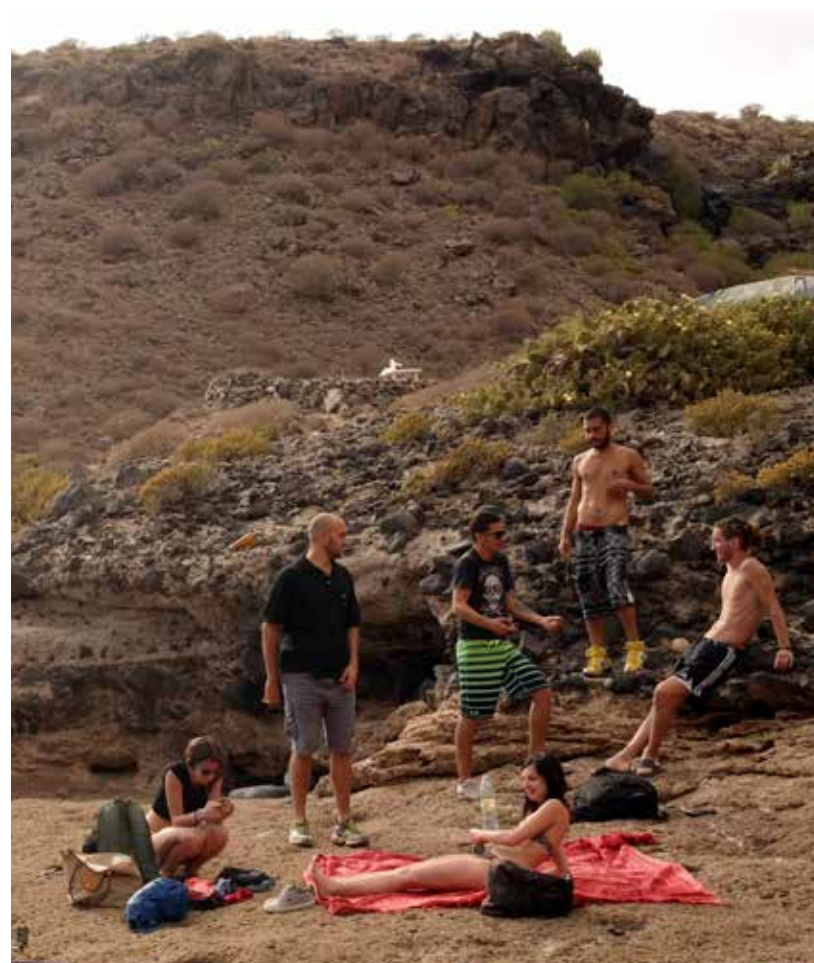
restaurangförening sett till, eftersom de allt mer populära hemma-hos-ställena lockar bort turisterna från städerna.

Den vanliga menyn på en guachinche är rejäl kanarisk husmanskost – alltså en rejäl bit kött, papas och mojos. Papas är rymkig färskpotatis som kokats länge i saltbad och doppas i röda och gröna såser, så kallade mojos. Jag som inte äter kött har tur som sitter till bords med just familjen Martín Escobar. De är nämligen kända för att bryta köttnormen och servera den färskaste fisken på ön.

I det lilla garaget ryms ett par bord med rutiga dukar, kring vilka det snabbt samlas hungriga och pratglada grannar. Det behövs ingen reklam för Ramón, det räcker med doften som sprids från den grillade tonfisken. Själv går pappan i familjen runt och ser till att allas glas är fyllda av husets röda. Det blir ingen fyrubbel dos av vin för mig denna gång, men smittad av hans muntra syn på livet lämnar jag La Orotava mätt och glad och reser vidare.

Kaktusar är vanliga i Teneriffas natur.

På stränderna campar många backpackers sommartid.

Bussturen fortsätter söderut. Vid den sydligaste spetsen är naturen helt annorlunda och de trolska Tolkienskogarna har förvandlats till karg öken – det är som att ha rest till månen. Att den gamla tv-serien *Apornas Planet* har spelats in här förvånar mig inte. Från det utomjordiska landskapet är det inte heller långt till vita sandstränder och turkosa havsbad. Det finns fortfarande orörda stränder och klippvikar som man bara når efter timmar av vandring. Det är värt att lämna massturismen på Playa de las Americas och Los Cristianos bakom sig och gå mot dessa gömda smultronställen. Jag går en dagstur utmed Costa Adejes stenkantade kust och kommer till fiskebyn La Caleta. Här är technon från de parasolltäta stränderna som bortblåst, och istället

hör jag bara någon enstaka fiskare ropa lyckligt i fjärran när han får napp.

Jag får en fisk, jag också, men den ligger redan grillad och klar på min tallrik. I La Caleta finns fiskrestaurangerna som pärlband längs strandkanten och eftersom det stora blå utanför precis utanför förser dem med färsk fisk varje dag, behövs ingen meny. En dagens fisk med papas och de typiska såserna – och givetvis en kall öl av det lokala märket Dorada – blir ett skönt stopp på min solovandring.

Helt ensam är jag dock inte, upptäcker jag efter någon timmes vandring efter lunch. Här och var tittar lurviga människor ut ur de håliga grottorna. Nakna, solbrända och väldigt rufsiga gör de mig nyfiken på vilka de egentligen är. - Vi bor här året om, ja i grottorna alltså,

säger den skäggigaste mannen på knarrig engelska.

De visar sig vara övervintrande hippies från hela världen som bor kollektivt i klippväggarnas håligheter. Ju längre jag vandrar, desto fler människospår ser jag. En kastrull puttrar över en öppen eld, ett par snäcksmycken till försäljning, ett ruckel med byteshandel på vägen. Jag lämnar några chokladkakor och tar en banan i utbyte.

Efter en dag till skogs, till bords och slutligen till havs har jag redan förträngt bilden av Teneriffa i massturismens skugga. Utan att veta vart mina vandringsvägar från början skulle ta mig, vet jag nu att de ledde mig precis rätt. Hit, till en solvarm klippa, med naken bak och havssalt i håret.

ADRESSER

Guachinche Ramón
Cmo los Gomez, 46
38311 La Orotava
Santa Cruz de Tenerife, Spanien
www.titsa.com (Teneriffas lokala bussbolag)

A nnons